

‘Onder de Boschboom’

Hoeho bureaucratie?

Bureaucratie, een woord dat we allemaal kennen. Een vorm van ambtenarij waar bijna iedereen wel eens mee te maken heeft gehad. Want of het nou gaat over een kleine verbouwing aan je huis, of de aanvraag van een hulpmiddel dat geleverd wordt door een zorginstelling, de talloze formulieren die je in moet vullen lijken vaak onnodig voor de aanvrager, maar wenselijk voor degene die toestemming moet geven.

Toch kan bureaucratie best leuk zijn. Op feestjes wordt vaak smakelijk gelachen om ambtenaren en de van hogerhand opgelegde regelgeving.

Het valt niet altijd mee om een vergunning te krijgen voor een aanbouw aan je huis of een tuinhuisje. Waarschijnlijk is dat dan ook de reden dat menig doe-het-zelver per ongeluk vergeet een vergunning aan te vragen. Maar wat nou als je iets nodig hebt in de openbare ruimte.

Een aantal jaartjes geleden heb ik zelf ook eens een aanvraag gedaan voor iets waar ik de noodzaak van inzag.

Door mijn visuele beperking kan ik geen auto rijden en is zelfs fietsen onmogelijk. Maar omdat ik het geluk heb dat ik een paar stevige wandelbenen heb, kom ik overal waar ik wezen moet. Alles wat binnen een uur wandelen van mijn huis ligt, noem ik als vanzelf, makkelijk bereikbaar.

Regelmatig wandel ik naar een kennisje in de wijk West 2 vanaf de Orthenseweg via de Zandzuigerstraat. Het enige waar ik problemen mee heb zijn de kruispunten, die weliswaar voorzien zijn van stoplichten, maar helaas niet van ratels.

Omdat een aantal jaren geleden een instantie die hulp biedt aan mensen met een visuele beperking zorgde voor plaatsing van ratels op de stoplichten van de Orthenseweg, dacht ik dit probleem met een eenvoudig telefoontje op te lossen. Dat bleek een vergissing.

Geduldig als ik ben, wachtte ik bijna een jaar op antwoord. Niets. Dus nog maar eens bellen. Weer niets. Geduld is een schone zaak is me geleerd. Een half jaar geleden, toen ik weer eens op de koffie was geweest bij mijn kennisje en ik met gevaar voor eigen leven de oversteek had gemaakt, belde ik bij thuiskomst maar weer naar het Stadskantoor. Na enige malen doorverbinden, een poosje in de wacht, had ik beet.

De vriendelijk klinkende dame beloofde me dat ik binnen twee weken zou worden teruggebeld.

En ongelooflijk maar waar, twee weken later werd ik gebeld. En wat nog ongelooflijker was, er waren al allerlei besprekingen geweest over de desbetreffende stoplichten en de door mij aangevraagde ratels.

Ook was er overleg geweest met het gehandicaptenplatform. Tjonge jonge dacht ik nog, het

wordt dus echt serieus genomen. Echter vindt het gehandicaptenplatform het erg vreemd dat iemand met zo'n beperking die afstand helemaal te voet aflegt. En daar komt nog eens bij dat het platform er de voorkeur aan geeft om ratels te plaatsen op stoplichten waar ook al ribbelpaden liggen. En het platform gaat er van uit dat het maar om een individueel geval gaat.

Maar ribbelpaden vind ik wel erg. Vooral de matten die aanduiden dat je aan het eind van het trottoir bent of zo maar ergens ophouden vind ik vervelend, helemaal bij regenachtig weer.

Normaal gesproken hoor je mij daar niet over. Het gehandicaptenplatform probeert in samenwerking met de gemeente zo goed en zo kwaad als het kan er voor alle gehandicapten te zijn.

Ik blijf geduldig, er is geen keus. Dit 'individueel geval' wandelt volgende week gewoon weer richting West. En als ik dan weer de gevaarlijke oversteek maak, denk ik: Hoezo bureaucratie?

Monique Gloudemans

Cultuurhistorische Vereniging De Boschboom biedt columnisten een podium om op persoonlijke titel onderwerpen die met de Bossche cultuur te maken hebben uit te diepen. Belangstellenden kunnen zich voor meer informatie wenden tot het secretariaat, telefoon: (073) 6446783 of www.boschboom.nl